

Slovenský konzervativizmus už nepotrebuje diskusie, potrebuje kontrarevolúciu

Branislav Michalka

28. novembra 2022 ✚ Politika ✚ Komentár

Ako je nám spolu dobre, nuž diskutujme

Pokiaľ by si mal bežný slovenský občan rýchlo predstaviť domáceho „konzervatívca“, tak sa mu vybaví konferenčná sála alebo televízne štúdio, v nej dobre a hlboko do kresla usadení ľudia rôznych názorov a postojov, ktorí taktne, tolerantne, empaticky, korektne (a nudne) ponúkajú s mikrofónmi za uchom alebo v ruke, svoje idey na trhu s ideológiami. Skrátka vynoria sa mu pred očami diskutujúci intelektuáli alebo pseudointelektuáli, spomenie si na neustále diskusie s otvoreným koncom, v ktorých si môže každý vybrať nezáväzne „to svoje“, diskusie, ktoré budú pokračovať donekonečna, pretože podľa slovenských „konzervatívcov“ prispievajú k..., k čomu vlastne? To mi nikto z týchto „konzervatívcov“ nikdy nedokázal povedať.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Rovnako ako mi nevedeli povedať, kedy by mali tieto nekonečné diskusie o najzákladnejších pravdách, ktoré chápali v dejinách aj tie najprimitívnejšie kultúry (dve pohlavia, rodina, hierarchia, transcendentno a pod.) skončiť, a s akým záväzným a sankcionovaným výsledkom.

Je pochopiteľné prečo. Diskusia totiž nie je pre nich, na rozdiel napríklad od svätého Augustína, prostriedkom, ale cieľom samým osebe.

A ako sa vždy v teológii, filozofii aj politológii nazývali ľudia, pre ktorých dialóg, diskusia, výmena názorov s cieľom ich syntézy, ako aj neustále obnovovanie, nikdy neuzavretej špirály hľadania pravdy, predstavuje základné myšlienkové krédo, presahujúce dogmy?

Liberáli.

Koho teda vidia slovenskí občania, keď hľadajú na slovenských „konzervatívcoch“? Liberálov, ktorých baví v diskusiách vystupovať ako „konzervatívci“ (veľmi umiernení, veľmi tolerantní), lebo si na trhu ideí zvolili svoj segment, ktorý sa im páči, a v duchu sa modlia, aby táto plodná a inšpiratívna diskusia pri kávičke,

džúsoch a chlebíčkoch nikdy neskončila.

Zlé dogmy a zlý štát brániaci dogmy - nočné mory liberálov

Dialógy katolíckych svätcov s pohanmi alebo heretikmi, ktoré sa nám dochovali (napr. dialóg sv. Augustína s manichejcom Felixom – *Proti Felixovi*), končia všetky kapituláciou ideového protivníka a jeho deklarativným priznaním, že odteraz akceptuje nielen argumenty katolíckeho oponenta, ale aj ortodoxnú kresťanskú vieru ako takú. Ergo, že nebude proti nej verejne vystupovať.

Samozrejme, nemusíme veriť, že skutočne prebiehali takým hladkým spôsobom, ani, že v konečnom dôsledku rozhodla o pokore porazeného len sila argumentov. Pokojne môžeme zahodiť naivitu súčasných nasledovníkov Jacquesa Maritaina a jeho integrálneho humanizmu, ktorí spolu s ním verili, že prirodzená sila kresťanských argumentov a cnosti je taká veľká, že dušu zasiahnutú dedičným hriechom presvedčia rozumné argumenty o morálke aj bez nadprirodzeného zásahu a štátnej spolupráce s Cirkvou. A že následne, keď si bude mať človek vybrať medzi pornočasopisom a Svätým písmom, vyberie si po rozumnej úvahe, načúvajúc hlas svojej prirodzenosti, to druhé.

Nie, dialógy svätého Augustína nie sú dokumentárnym zaznamenaním nejakej diskusie, ale vzorom toho, na čo má katolíckemu kresťanovi slúžiť diskusia o základných, nespochybniteľných a objektívne poznateľných veciach, ak k nej vôbec dôjde.

Je celkom možné, a dokonca veľmi pravdepodobné, že sa Augustínovmu oponentovi pred diskusiou trochu prihovorel cisársky miestodržiteľ a kreatívne ho nasmeroval, aby konečne pochopil, že nemá do činenia len s dobráckym biskupom, ale aj so štátnou mocou kresťanského impéria. A hľa, diskusia dospela do zdarného konca.

Pokiaľ pri čítaní týchto riadkov krútite hlavou, považujete konanie kresťanského štátu za zlé a sabotujúce férovú a nestrannú diskusiu, tak len potvrdzujete na aké kilometre ste sa vzdialili od toho, čo vždy katolícka Cirkev a katolícky štát považovali za samozrejmé – vymáhanie akceptovania nemenných základných práv a ich ochranu pred bláznami, ktorí ich popierajú.

Skrátka, ste liberál. A samozrejme aj liberálka, aby sme sa nikoho nedotkli.

A nič vám nepomôže, že sa budete označovať ako „konzervatívce“. Samotné výsledky vašej práce – nekonečného diskutovania, vás usvedčujú. Neustále prehlbovanie deštrukcie namiesto konzervovania.

Či ešte lepšie: konzervovanie večnej diskusie ako základného dedičstva európskej civilizácie! Paródia na elementárny kresťanský konzervativizmus, ktorý si kládol predsa ešte pred sto rokmi diametrálne odlišné ciele.

„Nuž ale keď tá doba sa tak mení“, narieka usilovný liberálo-konzervatívce!

Samozrejme, aj vašim prispením. Pretože to, čo vaši predchodcovia – konzervatívci deklarovali pred sto rokmi, vy už považujete za dávno prekonané. Utekáte tak rýchlo v ústrety liberálom, ľavičiarom a neomarxistom, že oni samotní vás niekedy nestíhajú nasledovať vo vašej posadnutosti diskusiou a naznačujú, žeby sa predsa len radi pridržali svojich bludných ideologických dogmatizmov, o ktorých nemienia diskutovať. Komédia pre bohov...

Otázka znie: Kde sa plánujete vo svojich infantilných diskusiách zastaviť, plávajúc na lodi doby? Už ste ochotní diskutovať o pohlaviach, homosexualite, právach zvierat, rôznych pseudorodinách, čo by ešte v 50. či 60. rokoch 20. storočia odmietla väčšina planéty, a nieto ešte konzervatívni kresťania.

Čo to bude zajtra? Nedefinovateľnosť ľudskej prirodzenosti voči zvieracej? Spása zvierat?

Joj, ako len mohli písať tí konzervatívci kedysi také škaredé konzervatívne veci?

Pokiaľ si chcete urobiť základný test svojej „konzervatívnosti“, tak si dovoľím predložiť vám autora, ktorého vždy radi velebili aj slovenskí „konzervatívci“, podliehajúci jednej základnej chybe slovenského človeka ako takého, nielen toho „konzervatívneho“ – nechuti k čítaniu kníh. A tak sa stal Roger Scruton, priemerný anglosaský konzervatívec, veľmi umiernený z hľadiska katolíckej kontrarevolúcie, ich často zmieňovaným guru, zrejme bez toho, aby si dali prácu prečítať jeho základné dielo *Zmysel konzervativizmu* (české vydanie: Praha 1993, nakl. Torst).

Už toto dielo, ktoré veľmi umiernene deklaruje základné zásady a postoje britského konzervativizmu, ktorý s nekritickou adoráciou prijímajú všetci reprezentanti polovičatosti, intuitívne v jeho polovičatosti a pokryteckosti rozpoznávajú spríbuznené anglikánske záchranné koleso pre vlastnú polovičatosť, obsahuje pasáže, ktoré dnes úprimne vydesia každého slovenského „konzervatívca“. Ten totiž, ako reálny liberál, milujúci, podporujúci a oslavujúci diskusiu, by podobné názory, pokiaľ by nevedel, že ich vyslovil jeho nepoznaný guru Scruton, označil rovno za „fašistické“ a pripísal by ich nejakému extrémistickému dezolátovi. Hľa, ako sa nám vyškolili smerom k pokroku naše aj európske „konzervatívne“ elity, od roku 1980, kedy kniha vyšla.

Čítajme a učme sa:

„Dve otázky si už na tomto mieste vyžadujú bližšie osvetlenie, totiž otázka ľudských práv a otázka demokracie. Voči obom týmto ideám som sa v tejto knihe správal zámerne neúčtivo, napriek tomu, že sú to z pohľadu rétoriky moderného vládnutia idey základné. Bolo by asi múdrejšie predstierať, že s nimi súhlasím.“ (str. 10)

„Výsledkom bolo buď len prechodné, a teda bezvýznamné volanie po reformách, alebo úplné prijatie filozofie, ktorú budem v tejto knihe charakterizovať ako základného nepriateľa konzervativizmu. Myslím tým filozofiu liberalizmu so všetkými sprievodnými lákadlami, akými sú autonómia individua a „prirodzené práva človeka“. V politike sa konzervatívny postoj stará predovšetkým o vládnutie a nepovažuje občana za nositeľa žiadnych takýchto prirodzených práv, ktoré by ho oslobodzovali od povinnosti podrobiť sa vláde. A dá sa dokonca aj zrieť demokracie, ktorá nakoniec nezodpovedá ani prirodzeným potrebám, ani nadprirodzeným túžbam normálneho občana – a nespôsobí pritom ujmu tomu, čo konzervatívec pokladá za blaho občianskeho života.“ (str. 17)

„Sme nabádaní, aby sme vnímali domácu a zaiste tiež medzinárodnú politiku v pojmoch akéhosi úplne abstraktného konfliktu medzi „slobodou“ a „totalitarizmom“, medzi „prirodzeným“ právom hovoriť a konať podľa vlastného presvedčenia a vnúteným, obávaným otroctvom.“ (str. 18)

„Môžeme preto povedať, že množstvo tých konzervatívcov, ktorí dnes stotožňujú svoju pozíciu s abstrakciou zvanou „sloboda“, sú len takzvanými konzervatívcami.“ (str.18)

„Tá sloboda, ktorú si Angličania ctia, nie je a nemôže byť špeciálnym druhom slobody obhajovanej nejakou americkou republikánskou stranou, či slobody nonkomformistov bojujúcich za určité spoločenské usporiadanie tam, kde doteraz nemajú dejiny, alebo slobody, ktorá je nejakým záhadným spôsobom spájaná so slobodou podnikania a trhovým hospodárstvom.“ (str. 21)

„Aj keď to asi nie je zvlášť múdre to tu na seba prezrádzať, nedá sa vylúčiť, že tak konzervatívce ako aj socialisti – ak si to bude situácia vyžadovať – sa môže stať stúpencom „totalitarizmu“. Voči totalitarizmu sa však v skutočnosti nenamieta, že štát sústredil do svojich rúk príliš veľa moci, ale že ide o moc ustanovenú svojvoľne a svojvoľne vykonávanú.“ (str. 41)

„Odporovať stúpencom „minimálneho štátu“ a vidieť podstatu politiky v etablovanej moci je hlboko zakorenený inštinkt konzervatívcov aj socialistov. Tí sa od seba líšia chápaním legitimacy, ktorá sa z konzervatívneho hľadiska neopiera o to, k čomu smeruje, ale o to, z čoho pramení.“ (str. 62)

„Pravdepodobne žiaden konzervatívce si teda nebude myslieť, že demokracia je nejakým podstatným axiómom jeho politiky, aj keď si pravdepodobne ctí to, čo býva za demokraciu mylne považované (napriek tomu, že na nej v skutočnosti nezávisí), totiž schopnosti jednotlivcov podieľať sa na vládnutí...“ (str. 73)

„Nákazlivosť demokracie je značná. Počas určitého času nezostávalo nič iné, než jej ponechať voľný priestor, kde by sa mohla „vyzúriť“. Ovládla mnoho inštitúcií – univerzitných, odborných, cirkevných – a zničila ich.“ (str. 78)

„Doktrína o „rovnosti“ všetkých rozumných bytostí – pokiaľ ju nevykladáme v duchu nejakej filozofickej abstrakcie – je tak zjavne falošná, že len zriedka kedy vedie k pokusu pretlmočiť ju z jazyka hesiel do jazyka opisujúceho skutočnosť.“ (str. 78)

„Pokiaľ je otázka vlastníctva pre konzervatívcov základná, potom nie preto, žeby to vyplývalo z definície konzervativizmu. Nemôže byť napr. ani reč o nejakej logickej totožnosti konzervativizmu a kapitalizmu.“ (str. 127)

„V skutočnosti stála kedysi strana anglických toryov proti trhovej ekonomike, a to nie v záujme rastu národného bohatstva, ale v záujme spoločenského poriadku, ktorý bol, ako úplne správne vycítili, týmto bohatstvom ohrozený.“ (str. 128)

„Konzervatívce, rovnako ako radikál, uznáva, že občiansky poriadok nie je odrazom ľudských želaní, ale ľudského „ja“. Ani jeden z nich nebude váhať a bude presadzovať či brániť systém, ktorý ničí aj tie najnevinnejšie ľudské voľby, alebo od nich odrádza, ak spozná, že tieto voľby sa priečia zmysluplnému poriadku.“

Etc., etc. ...

Predstavme si, žeby bol niekto zo súčasných slovenských „konzervatívcov“ konfrontovaný v pokrokových médiách s týmito názormi britského konzervatívneho gurua, aby k nim zaujal postoj. Ani barokový či preraphaelitský ornament by nedokázal v tej chvíli sledovať kľukatú púť jeho vytáčania, vykrúcania, zahmlievania a rozriedovania. A možno aj kajania.

Nie nadarmo sa pred koncom svojho života aj sám Scruton stal obeťou honu na „nenávisníkov“. V roku 2019 ho obvinili z antisemitizmu kvôli poznámke o Sorosovi a maďarskom židovstve, vyhodili ho z postu neplateného poradcu „konzervatívnej“ vlády, bol označený ako „pravicový rasista“ a „homofób“. Všetko tituly, z ktorých majú slovenskí „konzervatívci“ strach vpravde pekelný. Avšak, doba kráča vpred.

Lebo ako hovorí Horacius Badman alias Hogo Fogo (hľadaný v šiestich štátoch Západu): *„Fraška života chváta vpred ako splašená herka, a divákov už pramálo zaujíma zápleтка prvého dejstva.“*

To, čo platilo pre pojem konzervativizmu včera, to už dnes neplatí, to čo víťazný neomarxizmus toleroval včera, už dnes netoleruje, to kam siahala zbabelosť včera, to už dnes nestačí. Treba sa posunúť ďalej a tancovať podľa ľavicovo liberálneho taktu.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/slovensky-konzervativizmus-uz-nepotrebuje-diskusie-potrebuje-kontrarevoluciu/>